

ZRÁDCE

Obsidiánový trůn stojí na vyvýšeném pódiu uprostřed kulaté trůnní síně s kopulí. Obrovská neforemná věc je vytesaná z kusu černého kamene do tvaru plamenů, které jakoby líbají každého, kdo na ní sedí. Trůn je obyčejný, skoro až ošklivý mezi vším tím zlatem a pompou, které ho obklopují. Ale působí dominantně a o to tady jde.

Kalovaxiané jsou přesvědčení, že pochází z vulkánů ze Staré Kalovaxie, a v Astree ho kvůli nim nechali jejich bohové, aby se jednoho dne vrátili a zachránili zemi před slabými a svéhlayými královnami.

Pamatuji si jiný příběh. Vypráví o bohu ohně Houzzahovi, který miloval smrtelnou ženu natolik, aby jí věnoval zemi a dědice, jemuž v žilách kolovala krev. Tento příběh mi nyní šeptá v mysli důvěrně známý zpěvavý hlas, ale rychle se ztrácí jako vzdálená hvězda, na kterou se marně snažíte zaostřit. Lepší je na něj zapomenout. Bezpečnější je žít pouze přítomností a být dívkou, která se toužebně neohlíží do minulosti a čeká ji nějaká budoucnost.

Našňoření dvořané se uctivě rozestupují, když s princem Sorem předstupujeme před císaře. Zdejší velmožové nosí stejně jako Cress modré vodní drahokamy kvůli kráse a průzračné vzdušné drahokamy z důvodu elegance. Blyští se jich na všech tolik, že by jeden oslepl. Jsou tu i další – červené ohnivé kameny pro vřelost a žlutavé kameny země přinášející sílu.

Rozhlédnu se po sále. V moři bledých světlolasyých Kalovaxianů stojí vedle trůnu Ion. Z Astreanů je jediný, kdo neskončil v řetězech, ale není to vítaný pohled. Po dobytí města se vrhl císaři k nohám a žebronil o milost. Nabízel mu své služby Vzdušného strážce. Teď si ho císař drží blízko sebe a v hlavním městě ho využívá jako špeha a léčitele královské rodiny. Léčí i mě. Koneckonců jaká by byla zába-va mě bít, kdybych omdlela bolestí? Ion, jenž kdysi přísahal věrnost našim bohům a mé matce, teď využívá svůj uzdravovací dar k tomu, aby mě císařovi muži mohli opakovaně zlomit.

Jeho přítomnost představuje nevyslovenou hrozbu. U dvora se objevuje obvykle jenom tehdy, aby dohlížel na výkon mého trestu.

Kdyby se císař rozhodl nechat mě zbičovat, vybral by si veřejnější místo. Což ale pořád není vyloučené. Proto je Ion tady.

Císař upře zrak na Sórena, jenž pustí moji ruku a ztratí se v davu. Zůstanu sama a čelím nemilosrdnému pohledu jeho otce. Jsem v pokušení se za ním rozběhnout a přimknout se k němu – ke komukoliv – jen abych nezůstala sama.

Ale samota je mi souzená. Měla bych na ni být zvyklá. Ačkoliv... Nemyslím, že si na takové věci člověk někdy zvykne.

Císař se ke mně nakloní a v očích se mu zaleskne odraz sluneč-ních paprsků proudících okny dovnitř. Podívá se na mě jako na roz-máznutého brouka, kterého rozdrtil podrážkou.

Já radši zírám na podestu a na vyřezané plameny. Nesmím císaře rozhněvat, jen tak se udržím při životě. Za posledních deset let mě mohl tisíckrát zabít, ale neudělal to. Projev laskavosti?

„Tady jsi, *princezno popela*.“ Cizím uším by pozdrav mohl znít přívětivě, ale já sebou trhnu. Císař je úskočný, rád si s druhými hraje a člověk se neustále pohybuje na hraně. Ze zkušenosti vím, že ač se zdá laskavý, pro krutost nejde daleko.

Po jeho pravici stojí se sepnutýma rukama a skloněnou hla-vou jeho choť, císařovna Anke. Zpod řídkých řas po mně loupne

mléčnými očima. Je to varování, které přinutí neviditelného hada škrtiče sevřít můj žaludek.

„Žádal jste moji přítomnost, Vaše Výsosti?“ zeptám se uctivě a vyseknu úklonou tak hlubokou, že při ní málem ležím na podlaze. I po deseti letech moje kosti protestují proti tomuto postoji. Tělo si pamatuje, že na klanění nejsem stavěná.

Dříve než mi císař stačí odpovědět, uctivě ticho prořízne hrdelní výkřik. Když se zvednu, všimnu si muže stojícího vlevo od trůnu, jehož drží na místě dva strážníci. Kolem vyzáblých paží a krku má omotané rezavé řetězy tak pevně, až se mu zařezávají do kůže. Rozervané šaty jsou nasáklé krví a obličej se změnil v kaši z polámaných kostí a potrhané pokožky. Přesto poznám, že je to Astrean, muž se snědou pletí, havraními vlasy a hluboko posazenými očima. Vypadá o hodně starší než já, i když těžko říct vzhledem k újmě, kterou utrpěl.

Je pro mě cizí, ale jeho tmavé oči mě vyhledávají, jako by mě znal. Naléhají. Prosí. Pátrám ve vzpomínkách, kdo by to mohl být a co po mně chce. Nemám mu co nabídnout. Nic mi nezbylo. Vtom se mi zem zhoupne pod nohama.

Vždyť já ty oči znám! Pocházejí z úplně jiného života. Zářily v obličejích o desetiletí mladším a nezbroceným krví. Vzpomínky se tlačí do popředí, přestože se je snažím zahnat.

Pamatuji si, jak stál po boku mé matky. Něco jí pošeptal do ucha a ona se rozesmála. Vzpomínám si, jak mě objal a zvedl do vzduchu, abych si mohla utrhnout pomeranč. Usmíval se na mě, jako bychom sdíleli společné tajemství.

Přestanu vzpomínat a soustředím se na potlučeného muže před sebou.

Bývá často zmiňován v souvislosti se vzpourami. Jediný člověk, který mívá prsty v každé rebelii proti císaři. Stačí pouze vyslovit jeho jméno a císař se rozčílí k nepříčetnosti a nechá mě zbičovat tak krutě, že několik dní nevstanu z postele. Odpor tohoto člověka mi

způsobil spoustu bolesti, avšak býval mou jedinou jiskřičkou naděje, když jsem si dovolila doufat, že by takhle pekelná léta mohla skončit a já mohla mít nějakou budoucnost.

Není divu, že je císař štěstím bez sebe. Konečně zajal Ampelia, posledního Strážce a důvěrníka mé matky.

„Moje královno,“ zadrmolí. Jeho hlas se nese ztichlou trůnní síní, takže každý z přítomných slyší jeho zradu.

Mimoděk se přikrčím pod tíhou jeho slov. *Ne, ne!* chce se mi namítnout. *Nejsem ničí královna! Jsem lady Thora, princezna popela. Jsem méně než pouhé nic.*

Vzápětí si uvědomím, že mluví astreansky. Obrací se na mě zakázanými slovy, jimiž byl zvyklý oslovovat moji matku. *Maminku*. Byl to jiný život a já byla jiná dívka. Princezna, které se říkalo, že jednoho dne usedne na trůn, ale já jsem o to nikdy nestála. Být královnou koneckonců znamenalo žít ve světě, v němž není moje matka, což je pro mě nepředstavitelné.

Takhle dívka zemřela před deseti lety a už jí není pomoci.

Muž se nakloní, řetězy ho táhnou k zemi. Je příliš slabý, aby se dostal ke dveřím, a ani se o to nepokouší. Místo toho se zhroutí na podlahu k mým nohám. Sevře v prstech lem mých šatů a světle žluté hedvábí se zbarví do červena. Nejradši bych na něho zařvala, že jeho slova zničí nás oba, ale přinejmenším on najde úlevu v milosrdenství smrti.

„Odmítal s kýmkoliv mluvit kromě tebe,“ ucedí kysele císař Corbinian.

„Mě?“ Srdce mi tluč v hrudi tak divoce, až se divím, že ho neslyší všichni přítomní. Spočine na mně každé oko v místnosti. Každý doufá, že šlápnu vedle, a číhá na sebemenší stopu zrady, aby mohli sledovat, jak mě císař znovu nechá zbít. Tu radost jim neudělám.

Já císaře nerozzuřím a on mě nechá žít. Opakuji si tuhle mantru znovu a znovu, ale jsem z těch slov malátná.

Císař, uvelebený na trůně, se ke mně nakloní, oči mu svítí. Tenhle pohled znám. Vidala jsem ho často a pronásleduje mě ve zlých snech. Je to žralok, který zachytil ve vodě pach krve. „Ty ho neznáš?“

Tohle je císařova nejoblíbenější otázka. Neexistuje na ni správná odpověď.

Podívám se na muže, jako bych se pokoušela někam ho zařadit, přestože mi v hlavě křičí jeho jméno. Hrnou se další vzpomínky a já je zaháním zpátky. Císař mě pozorně sleduje. Čeká na jakékoliv znamení, že se vymykám zpod jeho kontroly. Avšak já se nedokážu odtrhnout od očí zmrzačeného muže.

V jiném životě jsem ho milovala.

Patřil k matčiny Strážcům, kteří požívali její naprosté důvěry. Lidé tvrdili, že je mým otcem, ačkoliv ani matka to nevěděla jistě.

Pamatuji si, jak jsem pátrala v jeho tváři po vzájemné podobě, když jsem tuhle povídačku slyšela poprvé, ale nenašla jsem nic průkazného. Sice máme stejný tvar nosu a vlasy se nám krouťí kolem uší, ale daleko víc jsem se vyvedla po matce. Ale tehdy jsem byla ještě dítě, neschopné správně rozlišovat. Teď je naše podoba tak zjevná, že mnou poznání projede jako nůž břichem.

Jako Strážce hodně cestoval, aby pomocí ohnivých kouzel udržel naši zemi v bezpečí, ale vždycky se vrátil a přivezl mi sladkosti a hračky. Vyprávěl mi spoustu nových historek. Často jsem mu usnula na klíně a v dlani jsem svírala Ohnivý drahokam, který se mu houpal na krku. Jeho kouzlo mě ukonejšilo ke spánku jako ukolébavka.

Když matka zemřela a svět, který jsem znala, se proměnil v prach, čekala jsem, že mě zachrání. Tahle naděje se rozplývala s každou další useknutou hlavou Strážce, již císař vystavil na náměstí napíchnutou na kopí. Ale nikdy nezemřela. Stále jsem se doslýchala o Ampeliových rebeliích. Přižívovaly moji naději, i když ostatní Strážci padli. Bouří bylo jenom pár a dělila je od sebe dlouhá doba, ale já se k nim upínala. Dokud je tam někde venku a dokud bojuje, věděla

jsem, že mě zachrání. Nikdy, ani v nejhrošším snu by mě nenapadlo, že ho uvidím takhle.

Snažila jsem se nic necítit, ale bylo to marné. Ani teď jiskřičky naděje v mém srdci nepohasly a já stále doufám, že se dočkám šťastného konce a jednou spolu budeme sledovat východ slunce. Volní.

Je to hloupá a nebezpečná touha, jejíž palčivosti se nedokážu zbavit.

V očích mě štípají slzy, ale nemůžu si dovolit nechat je skanout.

Svůj drahokam už nenosí. Byla to první věc, o kterou ho císař připravil, když se mu podařilo ho zajmout. Obyčejnému dvořanovi by jediný klenot stěží poskytl dostatek tepla, aby přestál mrazivou noc, avšak Ampeliovi se dostalo požehnání. Stačil by jediný drahokam a dokázal by s jeho pomocí vypálit palác do základů.

„Tohle je slavný Strážce Ampelio,“ říká posměšně císař. „Musíš si ho pamatovat. Rozséval v dolech semena vzpoury a snažil se poddané obrátit proti mně. Minulý týden dokonce zosnoval povstání ve Vzdušném dole. Theyn ho našel poblíž a přivezl sem.“

„Nebylo to zemětřesení, co zapříčinilo, že se horníci vzbouřili?“ Slova mi vyklouznou z úst dřív, než se stačím opanovat. Cítím se, jako by mi ve skutečnosti nepatřila. Anebo lépe – jako by nepatřila Thoře.

Císař Corbinian zatne zuby a já sebou škubnu. Připravím se na facku, která nepřijde. Zatím.

„Chováme podezření, že příčinou byl on. Shromažďuje lidi, aby bojovali za tvoji věc.“

I na to bych měla odpověď, ale radši ji spolknu a zatvářím se nechápavě. „Za moji věc, Vaše Výsosti?“ táži se přihloupule. „Netušila jsem, že nějakou mám.“

Zle se na mě culí. „Přece se tě snaží dosadit na trůn jako právoplatnou královnu Astrey.“

Polknou. Rozhovor se ubírá úplně novým směrem a já se bojím, co z něj vzejde. Možná bych dala přednost zbičování, než s ním hrála tuhle hru.

Sklopím oči k podlaze. „Nejsem ničí královna a Astrea už neexistuje. Je ze mě obyčejná dáma, spoléhající na milost Vaší Výsosti. Jsem princezna z pouhého popela. Tohle je mé právoplatné místo. Jiné si nezasloužím.“

Recituji repliku, která se mi během let vypálila do srdce, a nemůžu se na Ampelia ani podívat. Opakuji ji tak často, že slova beztak ztratila veškerý smysl, ale když je pronáším před posledním Strážcem, hanba mi proudí žilami jako krev.

Císař přikývne. „Tvrším totéž, avšak Astreané jsou tvrdohlaví jako mezci.“

Trůnní sál se otrásá smíchem a já se směji též, i když mi to rve srdce.

Corbinian se otočí k Ampeliovi a posměšně se usklíbá. „Pojď blíž a pokloň se mi, mezku! Pověz mi, kde najdu tvoje odbojné kumpány, a já ti zaručím, že strávíš zbytek svých dní v jednom z dolů.“ Kření se na zlomeného muže, který mi stále spočívá u nohou.

Vyhov mu! chce se mi křičet. *Přísaha je mu věrnost! Přežij! Nerozčiluj ho a on tě nechá naživu. Taková jsou pravidla.*

„Skloním se jen před svou královnou,“ zašeptá Ampelio kostrbatým kalovaxiánským jazykem. Ačkoliv je jeho hlas sotva slyšet, slova se nesou místností následovaná lapáním po dechu a mumláním dvořanů.

Zvedne hlas. „Ať žije královna Theodosia Eirene Houzzara!“

Něco se ve mně třísťí a všechno, co jsem v sobě zadržovala, každá potlačovaná vzpomínka, každý okamžik, na nějž jsem se pokoušela zapomenout, se ze mě vyřinou a tentokrát nejsem schopná je zastavit.

Theodosia. Tohle jméno jsem neslyšela deset let.

Theodosia. Slyším hlas své matky. Hladí mě po vlasech a líbá na čelo.

Jsi jediná naděje našeho lidu, Theodosie.

Ampelio mě vždycky oslovoval Theo, přestože se moje chůva Birdie na něho kvůli tomu zlobila. Připomínala mu, že jsem jeho princezna, a Theo je jméno pro špinavého uličníka. Nikdy ji neposlechl. Možná jsem byla jeho princeznou, ale nejspíš i něčím víc.

Očekávalo se od něho, že mě zachrání, což se nestalo. Deset let jsem čekala, až si pro mě někdo přijde, a Ampelio představoval poslední špetku naděje, kterou jsem měla.

„Třeba odpoví tobě, princezno popela,“ míní císař.

Šok, který zakouším, se utápí ve zvuku mého jména rezonujícího v mé mysli. „Nedá se předpokládat, že mám tu moc, Vaše Výsosti.“

Našpulí ústa. Tenhle výraz dobře znám. Císaři se přece neodmítá.

„Tohle je přece ten důvod, proč tě nechávám žít. Abys nám pomáhala s tvrdohlavou astreanskou lůzou.“

Císař je laskavý, že mě ušetřil, bleskne mi hlavou a pak si uvědomím, že mě neušetřil z pouhé laskavosti. Drží mě naživu, aby mě používal jako páku proti mému lidu.

Moje myšlenky jsou teď smělejší. Uvědomuji si, že jsou nebezpečné, ale už je nemůžu dál v sobě dusit. A poprvé ani nechci.

Deset let jsem čekala, až mě někdo spasí, a jediné, čeho jsem se dočkala, jsou zjizvená záda a bezpočet mrtvých rebelů. Ampelio je lapen a mně nezůstal nikdo, koho by mi císař mohl vzít. Oba víme, že není dost milosrdný, aby mě zabil.

„Smím mluvit rodným jazykem?“ zeptám se císaře. „Možná se bude cítit líp...“

Corbinian mávne rukou a pohodlně se opře. „Posluž si. Hlavně z něj dostaň odpověď.“

Zaváhám, než u Ampelia pokleknu a opatrně sevřu jeho bolavé ruce ve svých. Přestože je jazyk Astreanů zakázaný, někteří dvořané mu rozumějí. Jinak by mi císař nedovolil jej použít.

„*Pomáhá ti někdo?*“ uhodím na něho. Slova linoucí se z mých úst zní nepřirozeně, přestože astreanština je jediný jazyk, kterým

jsem hovořila do příchodu Kalovaxianů. Vytloukali ji ze mě a postavili ji mimo zákon. Ani si nevzpomínám, kdy nějaké astreanské slovo splynulo z mých rtů. Přesto jsem rodnou řeč nezapomněla. Je ve mně zasutá hlouběji, než jsem si myslela. Jako by se nasákla do morku mých kostí. Navzdory tomu mi činí potíže zachovat její měkkost a zpěvavost, tak nepodobnou hrdelní a zajímavé výslovnosti Kalovaxianů.

Zaváhá, než přikývne. „*Jste v bezpečí?*“

Na okamžik se odmlčím, než odpovím: „*Jsem v bezpečí jako loď v bouři.*“ Astreanské slovo bouře – *signok* – zní skoro stejně jako výraz pro přístav – *signak*. Rozdíl pozná jen cvičené ucho. Ale jeden by mohl. Tohle pomýšlení mě děsí, přesto naléhám. „*Kde jsou ostatní?*“ ptám se.

Zavrtí hlavou a uhne očima. „*Nikde,*“ zasípá, avšak druhou slabiku protáhne tak, že líným uším zní spíše jako „*všude*“.

Nedává to žádný smysl. Už před obléháním bylo Astreanů méně než Kalovaxianů – pouhých sto tisíc. Většina z nich skončila v otroctví, ačkoliv se proslýchá, že našli spojence v okolních zemích. Dlouho jsem astreansky nemluvila. Musela jsem se přeslechnout.

„*Kdo?*“ naléhám.

Ampelio zírá na lem mé sukně. Zavrtí hlavou. „*Je dokonáno, nastal čas vypustit ptáčka z klece, blíží se zítřek, je přímo v nás, jenž staré vrány smete.*“

Moje srdce pozná ta slova dřív než hlava! Pocházejí ze staré uko-lébavky! Maminka mi ji zpívala a stejně tak chůva. Zpíval mi ji někdy i on?

„*Něco mu dej a on tě nechá žít,*“ zamumlám.

Ampelio se rozesměje, ale smích brzy vystrídá kašel. Otře si ústa hřbetem ruky. Zůstane na ní krev.

„*Co by to bylo za život, kdybych byl vydán na milost takovému tyranovi?*“

Stačilo by lehce pozměnit výslovnost a z „tyrana“ by se rázem stal drak, symbol kalovaxiánské královské rodiny, avšak Ampelio to slovo mířené na císaře vyhrkne s takovým odporem, že mu rozumější dokonce i ti, kteří nemluví astreansky.

Corbinian se předklonil a sevře područky trůnu tak zuřivě, až mu zbělají prsty. Ukáže na jednoho ze strážných.

Muž tasí meč a přistoupí k Ampeliovi. Přitiskne mu čepel ke krku, až vytryskne krev. Pak meč zvedne a připraví se ke smrtícímu úderu. Viděla jsem to už tolikrát. Takhle bývali trestáni vzbouřenci a otroci, kteří neposlechli svoje pány. Hlava se nikdy neoddělí od těla na první pokus. Zabořím prsty do látky své sukně a drtím ji v dlaních, abych se ubránila pokušení Ampelia bránit. Už mu není pomoci. *Vím* to, ale nedokážu se s tím smířit. Před očima mi plují představy. Vidím dýku, jak se zarývá do hrdla mé matky. Vidím otroky, které bičují tak dlouho, dokud z nich nevymlátí duši. Vidím hlavy Strážců naražené na kůly, jež varují na náměstí tak dlouho, dokud je neroznesou krkavci. Vidím lidi, kteří skončili na šibenici za to, že se opovážili vzbouřit proti císaři. Projevili odvahu, kterou já jsem neměla.

Uteč! chce se mi říct. Bojuj! Pros! Smlouvej! Přežij!

Avšak Ampelio před čepelí neucukne. Učiní jediný pohyb. Natáhne ruku a chytí se mého kotníku. Kůže na jeho dlani je drsná, zjizvená a ulepená krví.

Čas se naplnil a staré vrány zbynou. Jenže já nemůžu císaři dovolit, aby mě připravil o dalšího člověka. Nemůžu přihlížet, jak Ampelio umírá.

„Ne!“

Hlas se prodere mezi střípky, které ze mě zbyly.

„Ne?“ zašeptá císař. Jediné slovo pronesené ve ztichlé místnosti způsobí, že mi naskočí husí kůže.

V ústech mi vyschne, a když promluví, moje slova skřípou. „Slíbil jste mi milost, když promluví. A on promluvil.“

„Opravdu?“ zapochybuje císař. „Vaši řeč sice neovládám, ale nezdá se mi, že by byl nějak vstřícný.“

Věty se ze mě vyřinou dřív, než se stačím ovládnout. „Povídal, že mu zbyla jen hrstka kumpánů. Ostatní jste zničil. Domnívá se, že zbývající muži a ženy zahynuli při důlním otřesu, ale kdyby náhodou přežili, mají se s ním setkat jižně od rozvalin Englmaru. V cyprišovém háji.“

Je na tom přinejmenším zlomek pravdy. Když matka podnikala každoroční cestu po království, často jsem si na tom místě hrála. Město Englmar srovnalo se zemí ničivé zemětřesení, jež přišlo rok před mým narozením. Toho dne zemřelo na pět set lidí. Až do obléhání to byla největší tragédie, jaké Astrea kdy čelila.

Císař nachýlí hlavu a pozoruje mě tak zblízka, jako by mi četl myšlenky. Nejradši bych se přikrčila, ale přinutím se stát zpříma a směle čelit jeho pohledu, aby mé lži uvěřil.

Připadá mi, na mě civí celé hodiny. „Vezměte si naše nejlepší muže,“ nařídí vojákovi. „Bůhví, jaké kouzlo mají ti pohané v rukávu.“

Strážný přikývne a vyběhne z místnosti. Dávám si záležet, abych zachovala lhostejný výraz, přestože bych nejradši plakala úlevou. Ale sotva na mě Corbinian znovu upře svůj studený pohled, úleva se rozplyne a žaludek se mi sevře.

„Milosrdenství,“ zadrmlí tiše, „je astreanská ctnost. Právě ta vás oslabuje. Doufal jsem, že toho jsem tě ušetřil. Ale jak se zdá, vždycky nakonec zvítězí krev.“

Luskne prsty a voják mi vtiskne do rukou svůj železný meč. Je tak těžký, že mi dělá potíže ho zvednout. Zemské drahokamy se zatřpytí a z jejich síly mě začnou svědit ruce. Poprvé od obléhání mám v ruce jeden z kouzelných kamenů spolu se zbraní. Kdysi bych to uvítala, mít kousek moci, ale teď se mi žaludek svírá strachy, když vidím Ampelia ležet na podlaze u mých nohou a dochází mi, co ode mě císař očekává.

Měla bych se ozvat. Měla bych se pokusit ho zachránit, protože sledovat, jak se světlo vytrácí z očí posledního milovaného člověka, který mi zbyl, je strašné. Ale ještě horší je do něho zabodnout meč.

Žaludek se mi zvedne a v hrdle ucítím žluč. Mám co dělat, abych se nepozvracela. Bojuji se sebou a pohřbívám Theodosii hluboko ve svém nitru dřív, než sama skončím s mečem na krku. Ale tentokrát se mi nedaří. Všeho je na mě moc a příšerně to bolí. Nenávist je tak silná, že ji nedokážu přemoci.

„Možná byla chyba tě ušetřit.“ Jeho hlas zní lhostejně, což hrozbu ještě podtrhne. „Zrádci se ode mě ani od bohů slitování nedočkají. Však víš, co máš dělat.“

Stěží ho vnímám. Sotva něco slyším. Krev mi hučí v uších, před očima mám mžitky. Nedokážu myslet. Vidím jen Ampelia u svých nohou.

„Otče, je to opravdu nutné?“ Princ Sóren předstoupí. Zaskočí mě zděšením v jeho hlase i jeho síla. Císaři nikdy nikdo neoponoval. Dvůr je stejně překvapený jako já. Ticho prolomí šepot, který ustane, jako když utne, v okamžiku, kdy císař hněvivě udeří dlaněmi do područky trůnu.

„Ano,“ zasyčí a předkloní se. Tváře mu zbrunátní buď zlostí nad troufalostí svého syna, anebo zahanbením kvůli tomu, že někdo zpochybňuje jeho rozhodnutí. „Je to *nezbytné*. A tobě dám lekci, Sórene. Milosrdenství je důvod, proč Astreané přišli o svou zemi, ale my tak *slabí* nejsme.“

Slovo slabí vyznívá jako kletba. Pro Kalovaxiany neexistuje horší urážka. Princ Sóren sebou trhne, zapýří se a se sklopenýma očima o krok ucouvne.

Ampelio se u mých nohou otřese a jeho sevření zesílí.

„*Prosím, moje královno,*“ zašeptá astreansky.

Nejsem tvoje královna! chce se mi zařvat. *Jsem tvoje princezna a ty jsi mě měl zachránit.*

„*Prosím*,“ naléhá znovu, ale já pro něho nemůžu nic udělat. Viděla jsem tucty mužů, které popravili za mň. Bylo by pošetilé se domnívat, že by ho ušetřili, i kdyby se informace, kterou jsem jim dala, zakládala na pravdě. Mohla bych císaře prosit, dokud bych nepřišla o hlas, ale ničemu by to neprospělo. Skončilo by to dýkou v mých zádech.

„*Prosím*,“ opakuje, než spustí rychlou astreanštinou, které sotva rozumím. „*Nebo vás taky zabije. Je načase odejít na Věčnost a znovu se setkat s vaší matkou. Avšak váš čas dosud nenadešel. Udělejte to a přežijete. Budete bojovat.*“ Rozumím mu a skoro si přeju, aby ne. Jeho požehnání je jen dalším svérázným prokletím mého života.

Ne. Nedokážu to. Nedokážu zabít člověka. Nedokážu zabít *jeho*. Nejsem císař. Nejsem Theyn, nejsem princ Sóren. Jsem... Hluboko v mém nitru se něco pohne. Jsem *Theodosia*. Ampelio mě tak nazval. Je to silné jméno, které mi dala moje matka. Je to jméno královny. Mám dojem, že si ho nezasloužím. Ale stojím tady, sama. Pokud mám přežít, musím se vzmužit a svému jménu dostat.

Musím být *Theodosií*.

Zvednu meč a roztřesou se mi ruce. Ampelio má pravdu – někdo to udělá. Ať už to budu já nebo některý z císařových vojáků. Já budu alespoň rychlejší a zkrátím mu utrpení. Co je lepší? Když vás připraví o život někdo, kdo vás nenávidí, anebo ten, kdo vás miluje?

Pod tenkou potrhanou košilí – víc červenou než bílou – se rýsují jeho obratle. Čepel dopadne pod ramena, mezi dvě vystupující žebra. Namlouvám si, že to bude stejné jako krájet steak při večeři, ale už teď vím, že to takové nebude.

Natočí hlavu tak, aby mi pohlédl do očí. V jeho pohledu je něco důvěrně známého, co mi láme srdce. Najednou nemůžu dýchat. Už nemám sebemenší pochybnost. Tenhle muž je můj otec.

Jsi dcera své matky, zašeptá.

Odtrhnu od něho zrak a místo toho se soustředím na císaře. Vpírám se do jeho očí. „Neskláněj se, nenech se zlomit,“ pronesu nahlas kalovaxiánské krédo, než vrazím meč do Ampelioových zad. Cítím, jak čepel proniká kůží, svaly a kostmi až do srdce. Jeho tělo je tak slabé a vyzáblé, že to jde snadno. Vytryskne krev a potřísni mi šaty.

Ampelio sebou škubne, tiše vykřikne a zvláční. Jeho ruka sklouzne z mého kotníku, kde zanechala krvavý otisk. Vytáhnu meč a podám jej strážnému. Jsem úplně otupělá. Předstoupí další dva vojáci, aby odtáhli tělo. Zanechává za sebou rudou cestičku.

„Odneste ho na náměstí a pověste tak, aby ho každý viděl. Kdo se s ním pokusí pohnout, dopadne stejně jako on,“ zahřímá císař, než se otočí ke mně. Potutelně se usmívá. „Hodná holka.“

Krev se mi vpíjí do šatů a zasychá na kůži. Ampeliova krev. Krev mého otce. Ukloním se císaři. Moje tělo jedná bez ohledu na mou vůli.

„Běžte se umýt, lady Thoro. Večer bude hostina na oslavu dopadení největšího rebela, a vy, má drahá, na ní budete čestným hostem.“

Vyseknu další mělké pukrle a svěřím hlavu. „Samozřejmě, Vaše Výsosti. Už se těším.“

Slova jako by mi nepatřila. V hlavě mi hučí tak hlasitě, až se dívím, že jsem je vůbec našla. Chce se mi ječet. Chci plakat. Nejradši bych popadla zakrvácený meč a vrazila ho císaři do hrudi, i kdybych při tom měla zemřít.

Váš čas dosud nenastal, šeptá mi v hlavě Ampeliův hlas. Přežijete. Budete bojovat.

Slova mi nepřinášejí žádnou útěchu. Ampelio zemřel a s ním i poslední naděje, že mě někdo zachrání.